

Първо действие, първата картина.

за да лъта на керолия пух —
сразява ме непоносима скръб,
под бремето на любовта загивам.

Меркуцио. —

Под него ще издъжне любовта ти —
товар е то, а нечия — любовта.

Ромео. —

Как, любовта? — Не, тя е зиа и груба,
без как бод и ~~както~~ като шогери.

Меркуцио. —

Тя зуб беди с твй грубана любов,
щом тя е злог, и ти ще бъдеш зог,
и отиватек ще бъдеш ти тогава!
И дайте ми един калъф касан!
Пред маската си слогаи друга маска!
От нисий поглед аз се не боя.
Да се керви туй възможно кийо!

Бенволио. —

Каприд! Почуквалис и — вътре! Само
краката си кай-кърво да приготвиш!

Ромео. —

О, факел дайте! Нека младостта
с краката си рокозкуе измачка!
Ще бьда верен на дедите аз,
на тахната послов-ица — не който
държи свещта, той само ще погледне!
Не е бий дивелът така прекрасен,
но свърнети се ловът за мене вече.

Меркуцио. —

Да, както казва приставът — в капана
е мишката. — Ако си ти затънал,